

domsudvalgets Mening at danne Ungdomsforeninger! Det, Ungdomsudvalget har foreslaaet, er at hver Kreds faar sit Ungdomsudvalg og danner en Ungdomsafdeling af de unge, der er i Kredsen — ikke en selvstændig Forening.

Denne Ungdomsafdeling skulde blot være et Rygstød for de Unge i deres Repræsentation: Ungdomsudvalget er et Talerør for de unge i Kredsen.

Som det nu er ser og mærker man ikke meget til de unge i Kredsene, selv om de er der — for de kan ikke lide at være »vigtige« og trænge sig frem. Og før de føler at de er velkomne og har lidt at sige, bliver de ikke glade for at være i Foreningen.

Ungdomsudvalgets Mening er blot, at Kredsstyrelsen skal nedsætte et Ungdomsudvalg, som saa selv maa finde Kredsens unge under 30 Aar og samle dem. Og saa er jo Ungdomsafdelingen straks dannet! Denne skal saa paa de forskellige Maader, vi har anvist — se »Kv. og Sf.« — selv søge at drage andre unge ind i Ungdomsafdelingen og dermed i Kredsen; saaledes vil ogsaa Kredsens Arbejde blive støttet og tilført nye og friske Kræfter.

Hvis Kredsens sædvanlige Foredrag og sociale Kursus ikke kan vække de unges Interesse — saa spørg Ungdomsafdelingen og Udvalget om, hvilke Emner der kan interessere dem. De unge ved allerbedst selv, hvad der fanger deres Interesse og hvordan man skal faa fat paa dem. Spørg dem blot! Men er det ikke netop dér Fejlen ligger, er det ikke netop det, der er en Hovedgrund til, at Ungdommen staar udenfor Kvindesagen: at man ikke har spurgt spurgt dem!

Det er vist slet ikke saa svært at faa de unge i 15—18 Aars Alderen vakt for Kvindesagen, den griber dem umiddelbart — for i den Alder er man fuldblods Idealist og ser al Uret i Forstørrelsesglas, og Erotikken er endnu ikke vaagnet videre stærkt, saa man har Tid til at tænke paa andet. — Lad saa de unge fra 18—25 Aar være i Fred med deres personlige Sorger og Glæder og lad D. K. søge at faa fat paa de yngre og lidt ældre igen.

Ungdommen er maaske ikke særlig socialt interesseret — men D. K. arbejder jo ikke alene for sociale Op-gaver. Kvindesagen er en Sag, der ogsaa berører den enkelte personligt.

I 15 Aars Alderen skal de unge jo tæstemme, hvilket Arbejde de vil tage fat paa — hvad de vil være — og der famler mange unge Piger sig frem og tager tidt Fejl og spilder deres kostbare Ungdom. Hjælp dem og vejled dem dér! Masser af unge Piger tager en tilfældig Kontorplads som ikke interesserer dem blot for at faa noget. —

»Jeg bliver jo nok gift!« — Men det gør de bare ikke altid, og senere er det saa for sent at slaa over i et andet Arbejde — der kan fylde og interessere dem mere, og hvor deres Evner bedre kan udfolde sig. Og hvor de kan faa højere Løn! Erhvervsspørgsmaalet og »Hvad vil jeg være« — er Emner, der ganske naturligt maa interessere de unge.

Saa siger Kath. Bjerre — at selv om den unge Pige med sin Forstand erkender det berettigede i Kravet om lige Ret for Mand og Kvinde i Hjemmet og overfor Børnene, saa faar hendes Hjerter dog næppe ret meget at gøre dermed — »for i hendes Hjem bliver der ikke Brug for Kraven!« Ja, selvfølgelig er der meget sandt i det — men netop derfor skal D. K. dobbelt energisk søge at vække hende og lægge hende den grænse-løse Uret paa Hjerter — for hvad hjælper det at sprælle — naar først man er fanget i Nettet.

Og tal saa til de unge Mænd derom — læg dem det paa Sinde med! Overfor den man elsker kan man da ikke være med til at begaa en saadan Uret! — Vis dem det! Og naar begge de unge er enige om det — saa kommer de nok og arbejder for Kvindernes Ret.

Jonna Stampe Feddersen,
Formand for Ungdomsudv.

Fællesmødet 1914.

Der indkaldes herved til Dansk Kvindesamfunds Fællesmøde, der afholdes i København i Dagene 8.—9. Juni.

Forslag til Dagsorden bedes i Henhold til Forretningsordenens Paragraf 3 indsendt senest den 11. Maj.

Answaret.

—o—

Det er Udtalelserne i Professor Lehmanns Foredrag om Kvinden som »Slægtens Moder«, der har lagt mig Pennen i Haand.

»Slægtens Moder« — dette — og med fuld Ret — Grundbegreb af Kvinden for al Mandstanke. — Det kan ligefrem gyse i En ved at høre om dette *forfærdelige Ansvar* — alt det, hun — Slægtens Moder, skal og bør gøre — alt det, hun ikke maa og bør gøre — som ung — i Forberedelse til den tunge, ansvarsfulde Opgave — — — næsten skulde man tro — — — at hun var ene om Ansaret — ene om at forplante Slægten; — dog — det er jo ikke noget enestaaende Fænomen, at hele Byrden af en eller anden Ting lægges paa Kvindens Skuldre, der hvor man skulde tro, at en lille Smule mandlig Logik maatte komme til det Resultat, at der var to om at bære den.

Hvad om vi pillede lidt ved Begrebet »Slægtens Fader«. Han — Manden — har dog vel nogen Del i den kommende Slægts hele Habitus — har maaske — i alt Fald mener Kvinder det vist — saadan ganske i det Stille — ogsaa *et Ansvar*. — Hvordan røgter han det? Hvordan skytter han sin Sjæl og sit Legeme; hvordan forbereder han sig til den store, alvorlige Opgave som »Slægtens Fader«.

Blot et eneste Eksempel: — hele den forfærdelige Syndens Byrde, som Menneskeheden sukker under — Syfilisrædselen — troer man mon ikke, at den stammer noget mere fra Mandens samvittighedsløse Vanskytten af sit Legeme end fra Kvindens blodfat-tige, overanstrengte Hjerne?

Lad os ikke tale i høje Toner om Mand og Kvinde — lad os tale om Mændene og Kvinderne i al Almindelighed; mon vi ikke — en stor Del af os i det mindste — skulde kunne blive enige om at fordele Byrden lidt mere retfærdigt; stræbe efter i vor Bevidsthed en lille Smule mere at ligestille »Slægtens Moder« og »Slægtens Fader« med Hensyn til det store Ansvar overfor den kommende Slægt?

København i Marts 1914.

Marie Luplau,